

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' דאמר רב הונא
בהמה: (ב) תוס' ד"ה
כולהו וכו' ומה שקשה
מלקמן דף כ לפי' הקונט'
ומפ' אלו טרפות דף
מד וליישב:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א] בעין משפט סי' נ"ב
טוש"ע י"ד סי' א' סעיף
ג' וסי' כ"ג סעיף א'
וסעיף ב' וסי' כ"ד ס"א
וס"ו וסי"ב יעו"ש כ"ל:

לעזי רש"י

מניי"ר. למשמש.
קרו"ט. חורים.

מוסף רש"י

בהמה בחייה בחזקת
איסור. אבר מן החי,
ומזרעו. ונקטא מינה
שטח אירע ספק בשחיטה
ומעמידה על חזקה
ואסרוהו על שידע ק"ב בדרור
שנשחטה כראוי, ומנשחטה
כראוי היא חזקה בחזקה
היתה, דקטא בהמות אינן
טרפות ואם נמנא בה
מקד בריאה ואם
נמנא ויס לתלות לאחר
שחיטה ולהכשיר ובקודם
שחיטה ולאסור, העמידה
על חזקה שהיתה בה
קודם שנמנא בה ספק זה
ומתרת על שידע ק"ב אמת
שיא טרפה (בהמה).

שיטה מקובצת

א ורצוני קטנה כפולה
הלוייה בה ענין דרש
ב ופסק את הגררות היינו
עיקר: **ג** וקח לו יורמינו
ההכרעות כבבא כהנא:
ד כלולה נתיב כמתי
פ' שחשט: **ה** לא בדק
בשמינים לדרבן שחשה
ו אמר: **ז** כלרוב הגנה
כפירושא דמילתיה חס"ד:
הערב כלל פק אתה
ח אומר שדור דבר על
חזקתו שהיה מתולה
שאין יכול: **ט** נשחטה
היה בחזקת היתר
דבוב בהמות שנשחטו הרי
מן בחזקת היתר וקח
ממ' מאה ופק מינה:
י מוקמינן לה הרי היא
מהה ונשחטה: **יא** הוא
מאמר קודם שחשה:
לא אמרנן שהרי בשר מן
הוא אינה מטמאה כי
הוא ששכח' לא נמצא כל זכ:

מעילא נמי. כי סחף לכו על גבי צהר איכא קרמא מפסיק שאין
 חולב שאין לו קרום דק מלמעלה: **ממשמא.** מניי"ר: **מפתא.** לשון
 פפתות אותה פתים (ויקרא ב'): **רפא.** לכתוב שידע לחתום שמו אילו
 יש צדק או לעדות: **שיטא.** לאמן ידו לכך אפילו שבקי בהלכותיה:

קשר של תפילין. יש בו אומנות שעשוי

כמו אות דל"ת שיהא נראה בה שד"ה
הש"ן חקוקה בקמטני הפפר ענין
ורזועה קטנה כפולה אטוליה
בענין יו"ד והקשר עשוי כעין ד' הני
מפליין וזליין וזכרת חתנים
ממזויין מדיר הלכך הכל בקיאיין זהם
רשאיין צריכין לימוד שמעמנו יהיה בקי
זהם: שזיה דרסה חלדה הגרסה
שעיקור. בפרק השומט מן לכולהו
שמהיה (למן זכר) אם שרדה שחית
בזהמה כו'.^(א) שטס והמז הראש צבת
אחמת שלל הולץ והזיא היינו דרסה.
^(ב) שטס הושת ופסק והגבררת הרי
^(ג) 16 פסולות וזכרת חתנים

המלכה כחולדה וזו המסובת בצורין.
השומת מתוך הטבעת היו הגרמה
התם [יח] מפרס לה ואזיל ולשון הגרמה
שמכריע ידו ללאת חוך ממקום הכשר
שמיטה וכמו היה שוקל עין צעין נותן
לו גירומיו גובי הכרעה צבא צתל
(דף פח:) **כולהו פסן**. צמתיתין
פרכ השוטט שצתמה מתנבלת בן
יכיון שאין צין בן פשיטה לדסור
לאכלול וכי שמואל הצורל הוא מתגור
אלתל לאשמועיין שכבר המשנה שניה
עומדת: **ולא ידע**. אינו יודע שאסור

מוסף רש"י

כדי ציקור: והוא שיפור שהיה: **נח**
כדי ציקור סימני: אלמא ש' בן
תורת ציקור: **כדי ציקור חס.**
לצדק הסכין שהטבח צריך להראות
הסכין לחס העיר מפני כבוד החס
כדאמרינן לקמן (דף י:) א"ע' שהטבח
בקיני צלכות צדיקה: **אם קן נחם**
כדי ציקור: לשעורים. פעמים שהחס
לחוק מהטבח פעמים שהוא קרוב:
נחם טענה חס. שהטבח תלמיד חס
ואין מופלא בעיר ממנו כלומר לא תלי
השיעור אלא צהיית צדיק סכין
לחודיה: **לא צדק.** בסימניו מאי:
טרפה שחטה אינה מטמאה כדאמר'
בהעור והרעב (לקמן קסח:) מן הצהמה
מקלה צהמה מטמאה ומקלה אינה
מטמאה ואין זו טרפה ששחטה:
נחלה. דלאו צחוק שחטה מחוקין
אלה כדכר הוא וצפירקין: **נחמה**
נחמה צחוק איסור. שהי אסורה
ממס אחר מן הלך א"י על
סמם בשחטה ובלא להטעמה וכל

[illegible]

עמד דבר על חזקתו שהיה
ספק נמצאת אומר שבהמה זו
ספק אמה צא להמירה שמה
לך שנשחטה כראוי: **נשחטה**
במה נטרפה. ולקמן מפרש
ולגבי דהשחא נולד לנו ספק
בזר בחזקת איסור. והא דהא
ז' שחטה שחוטא ויטורקמית
הוא **איסור אמרינן**. ולאכילה הוא
שהרי בשר מן החי אינה
קלה לא שיין אלא בדבר ספק
מליד זה ריעותא. שנוכל זה
ויש לתלותו בלאחר שחיטה
חינה טרפה ותלינן בלאחר
חינה בזה שום ריעותא.
יפה דמנזי דההוי אחד מש

פ.

עין משפט
נר מצוה

נא א מיי פ"ז מהלכות
מאכלות אסורות
הלכה יט:

ב [מ"י פ"ג מהלכות
תפלין הלכה יג]:

נב ג ד מיי' פ"ד מהלכות
שחיטה הלכה א ז קמג

עשין סג א] טוש"ע י"ד
סימן א סעיף א [ב ג]

נג ה מיי פ"א מהלכות
שחיטה הלכה יג חמי

עשין סג טוש"ע י"ד סימן
כה סעיף א:

נדר ו מיי שם הלכה יב:
נה ז מיי שם הלכה יג

טוש"ע י"ד סימן כה
סעיף ג בהג"ה:

ח [מיי] שם פי"א הלכה יג
טוש"ע י"ד סימן לט סעיף

נ"ו ט מ"י פ"ו מהלכות
שחיטה הלכה יד פמ"ו

עשין סב טוש"ע י"ד סימן
כה חזקת ונחמנו לו חזקת

ה וס' נ סעי' א]:
נז י מ"י פ"ב מהלכות

רוצח הלכה ב סמג
עשין עט (טוש"ע) [טור]

י"ד סימן קטז:

רבינו גרשום

רבינו גרשום

מעילאי נמי קרמא איכא
 וכול וכול, וכול לומר
 ולא לשלשן: לא איירי
 דמשמש; וכו'. מיפרכת
 לומר שושמיטן אותה
 ולא שושמיטן קרמא תחתה:
 ואידך הני שכיחי כלומ'
 לא אי צריך ללמוד דאורי
 שכיחי אנשמיטן אחרי
 ודיעין אית דא בכל
 שמיטה ומילה שכיחי בכל
 עידא: מאי קמ"ל כולו
 גמול. לומר הוא אידע
 ענין ברק אם איצט
 לומר הלכות שמיטה מותר
 לאכול שמיטתו ואם לאו
 לאכול לאכול ומשמיטתו
 אם שהה כדי ביקור
 לומר יבדוק היסמיטין
 לא כדי ביקור חכם
 לא דסברתי כדי ביקור
 סימנים אכלי שבידוק
 אותו סכן חכם: אם
 כתת דברין לשעורין.
 כלומר מעמיט שהוא עומד
 בקרוב ופעמים שהוא רחוק
 וזו אית שערין: אלא
 לא ביקור בטח חכם.
 בטח עצמו ששחט שהוא
 חכם: וזשאת ממה דא
 לומר: בטח: ומה סבר
 בחזקת אסורא קאמטין
 לא בכלה. ולימא נשחט
 וזוהרד מפני מה לא אמרת
 דאית הייתי. לא קמ"ל
 בחזקת איחילידא דה'
 וירועתא דרעבתי מניה ד'
 אבוי צרי לומר משהו ה'
 אבוי צרי לומר בחזקת

היתר: עומדת עד שיודע
במה: נטרפה: נטל
ליהנות: כלומר מה: אנו
יודעין: אם נקבן ואם
לאו ומשום (הכי כ) אמר
בחזקת היתר: עד שיודע
כח: הישגין שמה במקום
נקב נקב כלומר ואסור
שטרפה היתה שנקובה
היתה או דילמא דבא
עצמו עשה נקב זה ומותר.
אמר ליה לא הישגין
שמה מעיקרא היתה נקובה
ומותר: המקנן: כלומר
דאכל בתאנה: כאבטיח
כמו אבטיח: הישגין
שמה במסור: נקב של נחש

(א) אולי ז"ל ואמאי אמר דלא
לסחוף. (ב) נראה דז"ל
ומשום הכי לא הוי הוורך
לומר דבחזקת היתר עומדת.

וַאֲדָרְךָ הָנִי שְׂבִיחוֹ. כְּדֹאמֶר (ב"מ דף קט:): תְּפִלִּין צִי בֵּר צַר חֶסֶד
מִשְׁכָּה שְׂבִיחִי מִכָּאן מִדְּקֶרֶךְ רִבְּיוֹ חֶסֶד דְּלִין לְרִיךְ לְקִשּׁוֹר בְּכָל יוֹם
תְּפִלִּין כְּשֶׁמִּנְחָן שְׂרָבִיו אֲלִיּוֹ הִיּוּ מִנְּרִיךְ לְקוֹשֶׁרֶן מִדְּקֹאמֶר בְּהִקְוֹמֶן
רִבְּרָה (מִנְחֹת לֵה: ע"ש בְּעוֹס' ד"ה מִשְׁעָה) תְּפִלִּין מֵאִמְיָמִי מִבְּרֵךְ עֲלֵיהֶן
מִשְׁעָת הִנָּחָה וְעַד שְׁעַת קִשְׁיֶרָה וּלְרִבְּיוֹ
חֶסֶד נִרְאָה דֶּהֱיָא קִשְׁיֶרָה הֵייוֹ הִידוּק
שְׁמֵהֶדֶק סָבִיב רֶאשׁוֹ וְכִמו (מֵהָ דף
טו:): שְׁלֵא קִשְׁרָה בְּרֹא מִנְּרִיךְ
דף טז: הֵן קִשְׁרָה לֵב כִּלְכֵּל דְּלִי קִשְׁיֶרָה
מִמֶּשׁ וְכִי בְּכָל יוֹם יִלֵּךְ אֶלֶל בֵּר חֲבֹ
וְעוֹד דְּבִרִּישׁ הַמוֹאֵל תְּפִלִּין (עִירוּבִין
דף טז: וְסֵם) מִשְׁמַע לְאִסּוֹר לְקִשּׁוֹר קֶשֶׁר
שֶׁל תְּפִלִּין בְּצִבְתָּ מִשּׁוֹס דִּהּוּ קֶשֶׁר שֶׁל
קִימָא דְּקֹאמֶרִינִן יִשְׁנוֹת מִכְּנִיסָן זֹג
זֹג אֶלֶל חֲדָשׁוֹת לֹא וּמִפְּרָשׁ בְּגִמְרָא
חֲדָשׁוֹת קִרִּי שְׁאִינִן מִקּוֹשְׁרוֹת וְסֵם הִיּוּ
עֲשׂוּי לְקִשּׁוֹר וְהִסְתִּיר בְּכָל יוֹם א"כ לֹא
הָיוּ מִשְׁרֵן שֶׁל קִימָא:

מהו דתימא מראידך
חט שפיר קמ"ל כיון
הי ודרים ולא ידע
שמואל ה' הטבח צריך
ר שחיטה אמר רב
נא (ב"ר) ש"ש אומר אם
או כדי ביקור סימנין
ר יוחנן כדי ביקור
לשיעורים אלא כדי
בדק מאי ר' אליעזר
אלעזר בר' נאי אמר
לה במתניתא תנא
במאי קמיפלגי בדרכ
המה בחייה בחזקת
יע לך במה נשחטה
קת היתר עד שיודע
סבר בחזקת איסור

בוללהו תניננהו. פירש בקונטרס
עקור דתנן שחט את
הושט ופסק את הגרגרת ומימה דלין
זה שייך להלכות שחיטה דזה פסול
מפני שלא שחטו ולא דמי לשאר
הלכות שחיטה ויש לומר דליירי
שחטו צסקין פגומה או במגל וזה
נקרא פסק את הגרגרת ופסולה היא
משום דלין שוחטין אלא חוטקין דתנן
בפירקין (לעמ' 97 טו:) חוץ מן המגל
והמגירה כו' ובהלכות גדולות פירש
עקור שנעקר הסימן ונשחט חוץ
ממקומו ומימה דמה ענין זה להלכות
שחיטה והלא לא עשה כלום אלא
שהסימן נשחט מאליו ואפילו שחטו
צסקין תפוק ליה משמע הגרמה ויש
לומר דליירי כשנשחט הסימן ואחר
כן שחטו וכולהו מניניהו דקאמר היינו
מדתנן בפרק כסוי הדם (לעמ' 97 פה.)

הנוחר והמעקר פטור מלכסות ואם
 תאמר פשיטא דלא מהניא ציה שחיטה
 שכבר נטרף ויש לומר לדברי הלכות
 גדולות לאו טרפה היא אלא שכן
 הלכה למשה מסיני דאין שחיטה
 מועלת בסיומן שמוט הנשמת חוץ
 למקום חיבורו בין בושט בין בקנה
 ואפילו עורם שהכשרו בסיומן אחד
 אם נשמת האחד אין שחיטה מועלת
 בשני ואם תאמר ולמה אינו מונה
 בהלכות שחיטה פסק הגרגרת בסכין
 פגומה כמו שמונה לפירוש הקונטרס
 ויש לומר דהתם אין כאן שחיטה
 שאינו אלא חונק ולפירוש הקונטרס
 ינחא שאינו מונה שמוטה להלכות
 גדולות דהוי טרפה ששחטה ואין
 צריך להזכירו ומיהו לא הוי השתא

ועקור לפירוש הלכות גדולות מעין אשר הלכות שחיטה שהן בגוף השחיטה ועקור אינו בגוף השחיטה אלא ששוחט סימן שנעקר וגם נקלטה קשה לשון נזחר ומעקר משמע שאינו אלא מעקר הסימן ואין עושה שחיטה אחרת רק שמיחתו בעיקור כמו בנחירה ואינו כן בשלכך לא היה מת ומה שקשה מלמקם (א) לפירוש הקונטרס ומפרק שטרפוט וליישב הלכות גדולות אשרם כל אחד בקוממו בעזרת השם יתברך: **כדרי** ביקור שבה חכם. ואל על פי שיש סמין מגדולה וסמין קטנה משערינו לכל צהמה צסמין שיש צה כמלא נזאר וזוחן לנזאר כמלא נזאר: **ואסורה** באכילה. משום דרוב הפעמים שוחט שפיר ושריף מדלוריותם לא החמירו לעשות נבלה: **אמר** ר' איין חוששין שמה במקום נקב נקב. ואפילו יא שם נקבים הרבה שלא במקום סמיו מסתדרה דתליין כולה: צנאב צי היכי דמכשינו (התו מע). היכי דממשאש ידל דענאב:

הם
י ספקא איכא: מי חישיין שם במקום נקב. שהיה בו מחלה
ה עשר טרפות הוא [לקמן מנב]: מנקה. לשון נקבים קרוי'ט בלע"ו:
שם